

OPINIÓ ▷ EVOCACIÓ

Montserrat Busqué, una sembradora de llavors

CESC PRAT

President de la Coral Belles Arts de Sabadell

El dia 25 d'agost del 2008 va morir Montserrat Busqué i Barceló, una apassionada música i pedagoga sabadellenca, veritable mestra de mestres. La humilitat que la caracteritzava era tal que fins i tot la seva mort estiuenca va passar gairebé desapercibuda. Tanmateix, el seu nom es mereix unes lletres majúscules en la vida musical del país, per tal com ella ha estat pionera en diversos camps. La Montserrat duia, segurament sense saber-ho, un sarró ple de llavors. I en va anar sembrant algunes al llarg de la seva vida. Una vida que, certament, va haver de combinar amb una salut ben fràgil.

Va publicar dos llibres que encara avui molts mestres tenen com a referent: *Violet Sant Pere* (1977) i *Violet Sant Pau* (1981), reeditats fa poc. Això s'esdevenia just quan arrencava la transició política, una època efervescent en què les escoles no disposaven de material en clau de país per poder treballar. La Montserrat Busqué va reco-

llir jocs, cançons i danses de Catalunya i els posà a l'abast dels educadors. Altres publicacions seves són: *La música al parvulari-1* (1984), *Jocs de falda* (1991) i, amb altres autors, *Ximic. Jocs tradicionals* (1996), *Tocar totes les teclès* (1998), *Tunc que tan tunc i Tunc que tan teta* (2002). A banda d'això, va difondre el seu talent de pedagoga musical ensenyant el mètode Ireneu Segarra i exercint de professora dels mestres de música que estudiaven a la UAB. També participà en l'elaboració del programa de música del cicle inicial del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya.

També va dur a terme un treball exhaustiu de recuperació de la cultura popular al poble on estiujava, Rocafort de Vallbona, que queda recollit en el llibre *Rocafort de Vallbona. Cançons, jocs i costums* (1993). El periodista Lluís Foix escrivia en el pròleg: «La Montserrat és avui una persona admirada i estimada per molts motius. Un d'ells és la identificació amb les coses de Rocafort, la se-

va constància i la seva paciència per recuperar costums i tradicions que gairebé s'havien oblidat o perdut, el seu esperit didàctic per ensenyar a tocar instruments musicals a tota la generació dels que avui són els joves del poble». El dia que el poble li organitzà el comiat, els gegants es van plantar dins l'església, la qual cosa confirma que l'entusiasme i el treball tenaç de la Montserrat han contribuït que la població valori justament el seu patrimoni cultural.

A Sabadell, Busqué féu d'especialista de música en diferents escoles. A més, va participar en l'elaboració del material didàctic de les audicions per a escolars que ofereix Joventuts Musicals de Sabadell, el qual va ser la base de les audicions similars que Joventuts Musicals duu a terme a diferents poblacions catalanes. D'altra banda, va coordinar el pla d'educació musical per formar els mestres de música, impulsat per la Regidoria d'Educació de l'Ajuntament de Sabadell. I abocà un gra-

pat d'hores al centre de salut mental Antaviana, aportant-hi col·laboracions de tota mena amb la il·lusió que la caracteritzava.

Però el que més ens toca de recalcar a nosaltres és que ella va sembrar una llavor que, amb el temps, ha esdevingut la Coral Belles Arts de Sabadell, associació que avui té uns quaranta anys d'història. Tot va començar pels volts del mes de setembre o octubre del 1967, quan encara no una dotzena de persones procedents de la parròquia de la Puríssima van decidir trobar-se regularment per cantar. Ho feren durant uns quants mesos en una casa particular de la Creu Alta. Es trobaven un cop per setmana, al vespre, i els dirigia la mateixa Montserrat.

El 1969, aquella colla es va voler constituir com a coral i van trobar aixopluc a l'Acadèmia de Belles Arts, que els va deixar el local per assajar-hi. La Montserrat va declinar l'oferta de dirigir el grup en formalitzar-se més seriosament i va buscar un altre director. Pere Puig i Ballonga

va prendre les regnes del nou cor, en el qual cantava la Montserrat i la seva gent i s'hi afegiren alguns cantaries que havia portat en Pere. No van fer cap concert fins a l'any 1971, ja amb el nom de Coral Belles Arts. Avui la coral agrupa una quarantena de cantaries i és un cor plenament consolidat que l'any 2011 celebrarà el quarantè aniversari del primer concert.

Per tot plegat, la Coral Belles Arts ha dedicat el primer concert que ha fet aquest curs a la persona que va esperonar i dirigir l'embrió del cor.

Però creiem que la Montserrat Busqué es mereix molt més, perquè ha estat una exemplar sembradora de llavors en l'àmbit musical i a escala nacional. Esperem que aviat li podrem fer col·lectivament l'homenatge que es mereix. Mentrestant, una proposta: pensem que Montserrat Busqué podria ser un nom ben escaient per a un centre educatiu de la nostra ciutat. Per què no? Les llavors que va sembrar han donat els seus fruits ■